

El 25 de febrer de 2025 **parlem de...**

Canto jo i la muntanya balla, d'Irene Solà

L'AUTORA:

Irene Solà Sàez (Malla, 17 d'agost de 1990) és una poeta escriptora i artista catalana. Va estudiar belles arts a la Universitat de Barcelona i va cursar un màster en literatura, cinema i cultura visual a la Universitat de Sussex. S'inicia en la literatura escrivint narrativa breu i poesia. L'any

2012 surt a la llum el seu poemari *Bèstia*, guanyador del 48è Premi Amadeu Oller per a poetes inèdits i publicat per l'editorial Galerada. L'any 2018 publica *Els dics*, una novel·la en què es teixeixen múltiples relats ideats per la seva protagonista sobre les seves relacions i el seu entorn. L'any següent guanya el Premi Anagrama de novel·la en català amb l'obra *Canto jo i la muntanya balla*, que també li mereixerà, entre d'altres guardons, el Premi de Literatura de la Unió Europea. L'obra ha venut més de quaranta-sis mil exemplars en català i s'ha traduït a una vintena d'idiomes, incloent-hi l'alemany, l'anglès, el basc, el danès, el francès, l'hongarès, l'italià, el lituà, el polonès o el castellà, en què ha venut més de dotze mil exemplars.

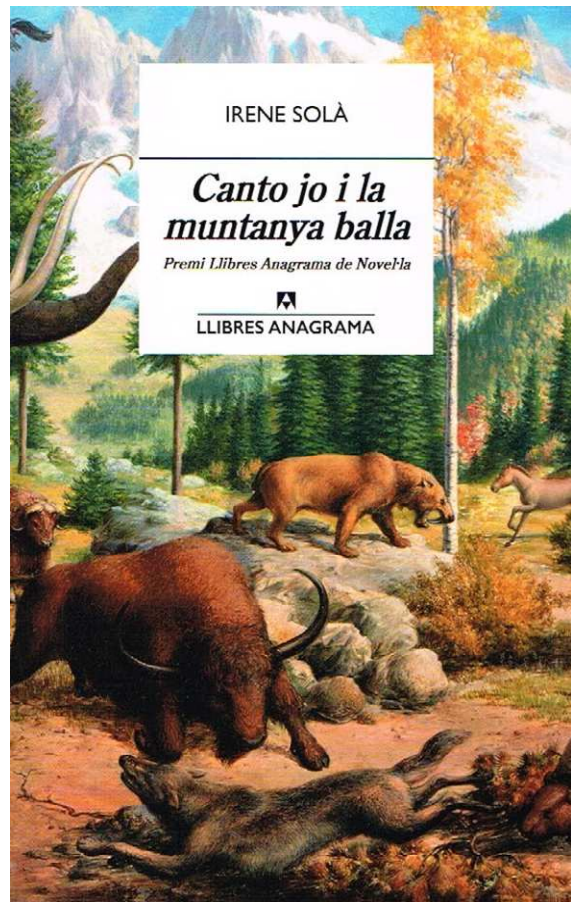
La seva última novel·la és *Et vaig donar ulls i vas mirar les tenebres*, una obra que ressegueix les històries d'un llinatge femení i maleït de les Guàrdies on apareixen caçadors de llops, bandolers, emboscats, carlins, bruixes, maquis, fantasmes i dimonis.

La crítica ha acollit molt positivament l'obra literària de Solà, sobretot les seves dues últimes novel·les, destacant-ne aspectes com ara la coralitat, el protagonisme de la naturalesa i el món rural, l'interès pel fet narratiu mateix o un estil proper al realisme màgic. La seva figura és considerada de manera unànime una de les veus de referència de la literatura catalana actual.

A més de l'activitat literària, ha conreat les arts visuals. Solà també ha estat col·laboradora assídua en diversos mitjans de comunicació, com ara *La Llança*, la revista *Time Out Barcelona* o *La Vanguardia*, on publica una columna quinzenal.

L'OBRA:

La vitalitat, la naturalitat i les ganes de viure que ja despenia *Els dics*, elogiat debut en el gènere de Solà reapareixen en aquesta obra, ambientada en una zona muntanyenca i fronterera, indefinida entre Camprodon i Prats de Molló. Aquí, entre àrees boscoses i llegendes, arriba la mort del Domènec, un pagès poeta que deixa una Sió cada vegada més desorientada criant tota sola la Mia i l'Hilari, en un escenari que sembla immutable, ni tan sols davant l'actitud xocant de la Dolceta, que explica, entre riallades, la terrible vella història de quatre dones penjades acusades de bruixeria...

"És una novel·la particularment coral: volia, a banda de les veus dels homes i les dones del poble, una altra perspectiva, la dels fantasmes, els núvols, les bruixes, les nimfes..., coses que no han tingut mai veu directament; volia que la muntanya parlés, expressant la brutalitat de la natura, la duresa, la inclemència, però que és capaç de proporcionar alhora l'espai i les forces per tornar, per redimir-te... La vida, que va tirant endavant", assegura Solà. (De la notícia de Carles Geli)

PER SABER-NE MÉS:

- Sento jo i la muntanya parla, ressenya a Núvol de Rita Rakosnik: A: <https://www.nuvol.com/llibres/narrativa/sento-jo-i-la-muntanya-parla-61797>
- Irene Solà guanya el Llibres Anagrama de Novel·la amb una fantasia rural, de Carles Geli, A: https://elpais.com/cat/2019/01/21/cultura/1548066927_151813.html
- El auge neorural en la literatura catalana, de Julià Guillamon: A: <https://www.lavanguardia.com/cultura/culturas/20200919/483529304226/literatura-neorural-anna-ballbona-pep-coll-irene-sola-matin-i-serra-antoni-pladevall.html>